Tea Perović

NEBO

© 2026 by SALESIANA d. o. o.
Omiška 8, Zagreb
salesiana@salesiana.hr
www.salesiana.hr

Za nakladnika: Mihovil Kurkut

Urednik: Matija Janeš

Lektura i korektura: Ivana Rimac
Oblikovanje naslovnice: Hrvoje Orlović
Prijelom: Salesiana d. o. o.
Tisak: Denona d. o. o., Zagreb

ISBN 978-953-205-323-4

Tea Perović

NEBO

sal.
esi
ana

Zagreb, 2026.

Oslonjena na Svjetlo

Tejina prva knjiga, *Stvorene smo za nebo*, brzo je pronašla put do čitatelja i njihovih srdaca. Tomu je sigurno pomogla i autoričina živa riječ – Tea je rijetko propuštala priliku otići onamo kamo je pozvana, i svjedočiti o sebi i svojemu iskustvu s Bogom prije i tijekom teške bolesti. Tko god je čitao knjigu, morao je opaziti dvoje: iznimnu Božju blizinu koja mijenja njezin pogled na Boga, svijet, druge ljude i nju samu te izrazitu nadarenost za pisanje kojim je uspijevala živo, duboko i iskreno prenijeti sve što proživljava. Pisala je jednostavnim, tečnim stilom, opisujući sasvim svakodnevne događaje, a naposljetku je knjiga koju je napisala svojoj djeci progovorila svakom čovjeku.

Premda Tea nije govorila o dnevnim zbivanjima, malo tko bi ostao ravnodušan nakon pročitane knjige, čak i članka, a osobito nakon susreta s Tejom. Premda nije zastupala neke posebne ideje, načimala je pitanja ugrađena u srž svakog čovjeka: Zašto smo na svijetu? Odakle patnja? Što kada se suočiš s neizlječivom bolešću i smrću? Kako uspostaviti odnos s Bogom? I kako živjeti napajajući se iz njega? Kako odgajati svoju djecu? Kako se ponašati u braku kada se pojave sumnje i nerazumijevanja?

Unatoč filozofskoj naravi tih pitanja, Tea na njih nije odgovarala nekom teorijom. Nije držala teodicejske govore niti je branila Boga od napada zbog zala, bolesti i patnji u svijetu. Ona je samo svjedočila o tome što joj se dogodilo i što joj se i dalje događa. Nije tražila bolest niti je željela patnju. Dogodila joj se. No dogodilo joj se i nešto daleko važnije od patnje. Otkrila je da je Bog živ, da je prisutan u njezinu životu i potpuno mu se predala. Prepustila je njemu da ju vodi i tada se sve promijenilo. Odnos s Bogom zauzeo je prvo mjesto u njezinu životu i htjela ga je sačuvati pod svaku cijenu.

Čak je govorila da ne želi ozdraviti. To, rečeno ogoljeno i izvan konteksta, zvuči posve neshvatljivo. Mnogi su nakon tih riječi ostajali zbunjeni, a i zaprepašteni. Ponajviše zato što je to dolazilo iz usta jedne mlade, lijepe i blage žene koja zrači radošću i mirom. No valja jasno istaknuti da Tea nije bila protiv života, a još manje protiv zdravlja. Slijedila je liječničke savjete i podvrgavala se raznovrsnim terapijama kako bi ozdravila. Međutim, nije željela ozdraviti ako to podrazumijeva zaboraviti Boga i vratiti se površnom životu u kojemu je Bog tek dodatak, a svjetovni život zasjenjuje vječni život za koji smo stvoreni. Tejino duboko iskustvo prožeto je razumijevanjem da život, pravi život, nije samo ovaj kratki boravak na zemlji, nego život s Gospodinom. On je Život i tko god čezne za životom, čezne za Bogom i samo u njemu može naći puninu života. A život u Bogu više je od propadljiva, zemaljskoga života.

Tea je imala silnu želju doprijeti do što više ljudi svjedočeći Božju ljubav i blizinu, stoga je nastavila pisati. No

ovu knjigu ne piše više samo svojoj djeci, nego upravo vama – svojim čitateljima. Tko god se, dok je Tea svjedočila, pitao kako je moguće da netko u tako teškome zdravstvenom stanju ima tako vedar i radostan duh, u ovoj knjizi može otkriti izvor iz kojega je crpila snagu u najtežim životnim trenutcima.

Nebo počinje Tejinom sviješću da Bog s njom ima drukčiji plan, sviješću da ju Bog ne će tjelesno ozdraviti. Naravno, pritom je posve svjesna da Bog ozdravlja. Čitajući evanđelja, razmatra ozdravljenja koja je Isus činio, približava mu se, otkriva njegovu sućut, blizinu, ljubav i svemoć. Uviđa da se Bog može proslaviti i u bolesti i patnji – to je bio i Isusov put. Tea je razumjela da je to i njezin put. To samo rijetki razumiju te je upravo stoga Tejino svjedočanstvo toliko dragocjeno.

Kao svoju vodilju, Tea ističe svakodnevnu molitvu. U molitvi se suživjela s Isusovim životom i patnjom, iskusila je bol njegove Majke Marije, u molitvi je prihvatila i svoj put kroz bolest i patnju. Prihvatila ga je potpuno, bez prigovora, bez zadrške, radosno, s dubokim uvjerenjem da Otac nebeski zna što je bolje za nju, za njezinu djecu, za njezin brak i za sve do kojih će doći njezino svjedočanstvo. Zauzvrat je dobila pregršt darova – mir, radost, osjećaj da je ljubljena, sigurnost da je pred njom najveća pustolovina, ona za koju je i stvorena, te da će njezina djeca uvijek biti zbrinuta. Bila je svjesna da je u bolesti obdarena milošću da svojoj djeci otvori oči duha za ono najdragocjenije – za odnos sa živim Bogom. Još neki od plodova bili su i to što je jasno mogla razaznati zavodljivosti zla i zamke što nam ih ono postavlja na na-

šemu životnom putu te sposobnost da pronikne u tajnu bračnih odnosa i razumije što je potrebno da ti odnosi zacijele te postanu mjesta ljudske i Božje ljubavi.

Tekst koji je ostao iza Teje nema kraja. Knjiga nema završetka. Prekinuta je, ali ne naglo i naprasno. Kao što se rijeka ulijeva u more pa je odjedanput nemoguće razlikovati jedno od drugoga, tako se i Tejino pisanje slilo u prisutnost Nevidljivoga. Počelo je slutnjom o Božjemu planu za njezin život, a završava tako da Tea, iako odlazi, ujedno i ostaje. Čitatelju je jasno da je Tea otišla Ocu, a na njemu samome ostaje najveća odgovornost – živjeti svoj život kao dar toga istog Oca. Završavajući ove retke, srce mi se puni zahvalnošću Bogu što nam je podario Teju. Siguran sam da će mnogi njezino svjedočanstvo shvatiti kao dobru prigodu da sami počnu mijenjati svoj život, odnose, svijest i svijet, da se odvaže i postupe kao ona: spuste se na koljena, otvore srce i predaju život nebeskomu Ocu koji beskonačno voli svako svoje dijete.

Kako je Tejino tijelo bivalo sve nemoćnije, njezin je duh bio sve ponizniji. Nestajala je i time širila prostor Stvoritelju. Kao da je ulazila u Svjetlo, sama postajala svjetlom i kao da je to Svjetlo, što je tako jako zasjalo u njezinoj bolesti, ostalo tamo gdje je ona nekad bila, a sada je više nema.

Kada ode netko velik, iza njega ostane Svjetlo koje je kroz njega obasjavalo svijet.

Ova knjiga svjedoči o tome Svjetlu.

fra Ante Vučković

* * *

»Seko, znaš... osjećam nekako duboko u sebi da meni nije dano da ozdravim, da Bog sa mnom ima drukčiji plan.«

Ona je jedina osoba kojoj to tako iskreno mogu reći.

»Ne još... Ali ja osjećam toliki mir i znam da će to sve biti dobro.« Ozareno lice moje sestre napajalo je moju dušu, kao i uvijek, potpunim mirom. »Svašta je meni moj Prijatelj došapnuo.«

Zanimljiva je činjenica da se kapelica trajnoga euharistijskog klanjanja otvorila u njezinu gradu baš u blizini njezina radnog mjesta. Značilo je to da je mogla prije i poslije posla »svratiti« nakratko i pozdraviti svojega Prijatelja. No ni to joj nije bilo dovoljno. Osjetila je potrebu biti jedna od trajnih klanjatelja, tako da je svakoga tjedna imala i svoj stalni sat s Isusom. S obzirom na njezin smjenski rad, odabrala je termin za druženje s njim subotom. Znam koliko su joj vikendi dragocjeni i gotovo nedovoljni da se odmori od prenaporne tjedne svakodnevice. Ali ona odlučuje dati prednost Isusu i baš za vikend biti s njim. Zato je toliko blagoslovljena i prepuna milosti.

Koliko sam samo zahvalna što baš nju imam za sestru! Od kada sam se razboljela, postala je moj vjerni anđeo

čuvar, stvarno to mogu reći bez imalo preuveličavanja. Na nju se oslanjam u svakom trenutku, u svakoj prigodi i s njom sam takva kakva jesam. Ona razumije i prihvaća sva moja raspoloženja, nikad me ne osuđuje, ali me nježno opominje; drži mi leđa u svakom trenutku, a istovremeno je i moj vjerni suputnik. S obzirom na to da ne živimo u istom gradu, jako se trudi biti i tjelesno uz mene što je češće moguće. Kaže da je njoj to velika radost i da svaki put jedva čeka da dođe. Ipak, znam da je naporno i da podnosi žrtvu kako bismo bile skupa. Znam, jer bih isto to i ja napravila za nju.

Čudno je reći da osjećaš da ti je dana drukčija misija od one uobičajene kada si bolestan, da ti je Bog utisnuo drukčiju želju u srcu. Da te Bog poziva na nešto puno veće i da molitva za ozdravljenje nije i tvoja nakana. I sama sam se u početku »borila« s tim mislima. Isprva mi je padalo na pamet da nisam pravi vjernik, da nemam dovoljno vjere jer sumnjam da me Gospodin može izliječiti. S vremenom sam shvatila da to nema veze s vjerom. Bog strpljivo i polagano oblikuje moje srce i u duhu spoznajem njegove poruke zbog kojih sam kasnije mirna. Bez obzira na to što nisu onakve kakve bi moji najbliži htjeli. Ali ja se potpuno predajem i radosno prihvaćam njegovu volju za svoj život. Ništa me ne može toliko razveseliti kao moj »da« njegovu planu za moj život. On je to toliko čudesno i savršeno zamislio, ali treba moju pomoć, treba moje ruke, moj glas i moje svjedočanstvo životom. Potrebna mu je moja spremnost da žrtvujem sve do čega mi je stalo, da predam i svoj život koji mi je darovan kako bi druge privukao k sebi. One

kojima je najpotrebnije njegovo milosrđe. Svjesna sam da može zvučati fanatično, ali nije li smisao života da se svi ljudi spase, a ne samo ja?! Ili samo neki, odabrani. Sve nas dragi Bog želi vidjeti u svojem kraljevstvu, a ne samo neke. Svi smo čudesno stvoreni na njegovu sliku i nitko nije posebniji od drugoga. Sve nas Otac jednako voli.

Razmišljam koliko mora boljeti kada te se odriče tvoj vlastiti sin ili kći koju si stvorio i koju toliko ljubiš. Koliko mora boljeti kada svojim ponašanjem i životom teško ranjavaš Očevo srce? I meni se samoj srce stisne pri toj pomisli. A Otac je dobar i šuti. Pati, ali pušta djetetu da u slobodi samo odabire. Otac nikada ne odustaje, ali ne može protiv djetetove volje.

Zato smatram da je odgovornost i sveta zadaća sviju nas koji smo spoznali Očevu ljubav i živoga Boga u našim životima da ne budemo pasivni i tromi u svojoj vjeri. Ona ista vatra koja je zapalila naša srca mora preko nas zapaliti i srce svakog čovjeka na način na koji nas Bog želi upotrijebiti. Meni bi bilo dovoljno da se samo jedna izgubljena duša po mojem križu vrati k Ocu. Za mene bi moj križ tada ispunio svoju svrhu i sva bi moja patnja imala smisla. Samo jedna duša!

Bog je također stavio u moje srce i spoznaju o pravoj ljubavi. S obzirom na to da volim svojeg supruga, htjela sam na početku žrtvovati svoj život kako bi se on spasio i doživio istu onu vatru žive vjere koja trajno plamti u meni. Međutim, ljubav prema mojem suprugu je s vremenom sazrela i oslobodila se svjetovnih ograničenja i sebičnih okova te se pretvorila u istinsku radost. A po toj iskri radosti volim jednako svakog čovjeka. Drugim

riječima, u središtu mi više nije samo obraćenje i spas suprugove duše. Jednako bi me tako razveselilo položiti svoj život i za bilo kojega drugog čovjeka, meni poznatog ili nepoznatog, dragog ili manje dragog.

Sestra me pažljivo sluša. Znam da me razumije, ali ne želi prihvatiti takvu moju žrtvu. »Ti se moli kako ti želiš, ali ja ću svojim molitvama poništiti tvoje nakane. Reći ću Isusu da te ne doživi ozbiljno...« Na račun toga obje smo se smijale.

Oni koji nas vole žele da smo uz njih i njima je pomisao o gubitku osobe koju vole veoma bolna. I to je prirodno.

Ali vjernika tješi i hrabri pomisao da konac ovozemaljskog života nije konačni kraj i veseli nas nebeska radost i spoznaja da je sve onako kako i treba biti. Zato trenutačna bol i rane nastale gubitkom drage osobe kod vjernika tako brzo zacjeljuju i preobražavaju se u blagoslov koji te obogaćuje. Iskustvo smrti bliske osobe ne ostavlja traume, nego samo divan osjećaj mira što te prožima cijeli život. Čak i ako si svjedočio teškim tjelesnim patnjama pred kraj života te osobe. Kada obiteljski molite za svojeg bolesnika, milosrdni Isus izlijeva more blagoslova u dušu svakog člana obitelji, a umirućem daruje spokoj i miran kraj.

Pomisao na smrt iz tih me razloga ni najmanje ne plaši već umiruje.

»Nitko ne će otići s ovoga svijeta, a da nije ispunio ono zbog čega je stvoren. Zna Bog kada je komu vrijeme«, zaključuje moja sestra i ispija zadnji gutljaj kave.

Tako je, Bog zna... jedino on.

* * *

Prije nekoliko godina od raka su istovremeno oboljeli moj otac i suprugov otac. Moj tata imao je rak prostate, a svekar rak pluća. Njih su se dvojica šalila da se to dogodilo u isto vrijeme kako bi jedan drugomu bili podrška. Otkad ga znam, moj je svekar rado odlazio u jedan lovački dom, gdje se volio družiti s prijateljima. Neki od njegovih prijatelja bili su i lovci. Kada bi moj tata bio u Zagrebu, moj ga je svekar često zvao da mu se pridruži u lovačkim prostorijama. »Kakav bismo mi spoj za čeku bili; ti stalno kašlješ, a ja bih svako malo morao trčati na zahod«, šalio se moj tata. Ljekovite su bile te njihove pošalice i sigurno je da su jedan drugomu doista bili neizmjerna podrška. Moj suprug i ja sve smo prolazili s njima. I dok sam ja revno istraživala sve što sam mogla naći o njihovoj bolesti i načinima liječenja, imala sam osjećaj da je moj suprug nekako opušteno shvatio težinu očeve bolesti. Ponašao bi se ponekad kao da uopće nije svjestan da mu je otac bolestan. To je bio njegov način sukoba s bolešću.

Jednog se dana moj suprug vratio kući zamišljen. Bio je u posjetu prijatelju. Supruga njegova prijatelja skuhala je kavu i raspitivala se o meni i mojoj bolesti, našim planovima i njegovu viđenju cjelokupne situacije.

Nasmijala sam se u sebi. To je žena s kojom sam se proteklih godina gotovo redovito čula i rado smo dijelile iskustva i savjete u našim trudnoćama što su se uglavnom preklapale. Nedugo prije nego što sam je upoznala majka joj je preminula od iste bolesti koju i ja imam. Majka joj je bolovala godinama i to je ostavilo duboke rane i traume u toj mladoj ženi. Zato sam razumjela što mi se niti jedanput nije javila otkad je čula da sam oboljela.

I prije bolesti često sam čitala o pričama oboljelih, kako su ih neki njihovi do tada bliski prijatelji napustili. To mi je bilo potpuno nevjerojatno; kako te neka osoba s kojom si do jučer bio blizak može napustiti samo zato što si bolestan? Nisi zbog toga postao drukčija osoba. Pa sve i da si se u svojoj bolesti promijenio, ne nužno na bolje, oni koji te vole svejedno trebaju biti uz tebe. Baš tada posebno.

Kako čovjek olako počne suditi, kako lako padne u isti ponor u kojem su zaglavile i osobe što su napustile oboljelog.

Sada imam potpuno drukčiji, širi i dublji pogled na to. Sada razumijem te ljude koji su »otišli« i još mi ih je k tomu i neizmjerno žao.

Kada čovjek nije duhovno zdrav, kada u njemu postoje nezaliječene rane, one se s vremenom samo »pritaje«, ali su i dalje prisutne. Nisi slobodan, nisi zdrav. Kada se takva osoba suoči sa sličnom bolnom situacijom, probudi se rana iz njezine duše i onda ta osoba ne reagira onako kako bi se očekivalo. Reagira iz rane, iz duboke boli koja je možda godinama bila začahurena i sad je ponovno isplivala na površinu. Ranjena osoba onda se

nagonski brani i njezina reakcija može se činiti sebična, ali njoj je to u tom trenutku jedini pojas za spašavanje, ne zna drukčije. Njoj je nerijetko stalo do osobe koju napušta i ne misli da svojim ponašanjem čini nešto loše (možda i misli, ali ima i milijun njoj savršeno uvjerljivih izgovora kako bi opravdala svoje ponašanje). Toj osobi treba pomoć kako bi i sama ozdravila, ali za početak joj treba pružiti razumijevanje, nikako ne osudu.

Nisam se, dakle, ljutila na tu svoju poznanicu i ne bih ju nikada »prekrižila« iz svojeg života, premda se činilo da je ona to napravila meni. Znala sam u sebi da nije. Žalila sam ju i htjela sam joj pomoći. Ali trebalo je dočekati pravu priliku.

»Rekao sam joj da mi ne razgovaramo o takvim planovima i scenarijima *što bi bilo kad bi bilo*«, pomalo je zbunjeno prepričavao suprug tijek razgovora.

»Možemo razgovarati o tome, nije to nikakva tabu tema...« oprezno sam rekla.

»Ne razmišljam ja tako. Svjestan sam ja dobro, Tea, cijele situacije. I sa svojim sam tatom bio svjestan. Ali želim biti pozitivan, gledati pozitivno.«

To je nešto u čemu se suprug i ja podudaramo. Nekako uvijek i u svemu razmišljamo pozitivno, ne paničarimo, ne radimo drame. Naglašavam ovo jer moj suprug nije praktični vjernik, a oduvijek je bio takav.

»To je lijepo, ali što za tebe znači 'biti pozitivan'? Za mene to znači da u svakoj situaciji, ma kakva god ona bila, vidiš nešto dobro. Biti pozitivan ne znači zanemariti stvarnost ili se zavaravati jer želiš vjerovati da je moguće samo jedno i to baš ono čemu se nadaš.«

To je ona sitnica koja čini veliku razliku. Vjernik mirno prihvaća bilo koji razvoj događaja, s punim povjerenjem da će Bog to sve okrenuti na dobro. I u teškim trenutcima ne očajavaš i ne mogu te »iznenaditi« nenadane kušnje jer ih prihvaćaš kao nešto što ti slijedi iz Božje ruke i prinosiš svoje poteškoće za sve druge ljude koji još nisu u takvom stanju milosti kao ti. Mislim na vjernike koji imaju iskustvo žive vjere, ne o onima koji se samo nazivaju vjernicima, ali su miljama daleko od vjere.

Ljudi čija je vjera mlaka ili tvrde da ne vjeruju u Boga mogu doduše biti pozitivni u svim životnim nedaćama, ali postoji velika opasnost da će ih rasplet situacije koji se ne poklapa s njihovim čežnjama odvući u ponor depresije i očaja te stvoriti teške rane koje ne mogu zacijeliti same od sebe. Ne liječi ih ni vrijeme, ono samo dodaje slojeve prašine koja se lako digne kada se ta ista rana ponovno probudi zbog sličnog okidača.

Javila sam se svojoj poznanici tog dana. Rekla sam joj da ju razumijem, ali da mi se slobodno može izravno obratiti i da ne mora osjećati nikakvu zadršku, strah ili obzir zbog moje bolesti. Ja sam dobro! Od srca želim njoj i svima drugima da budu isto tako. Ozlijede u nama je teže otkriti i liječiti od tjelesnih dijagnoza, ali moramo to činiti, dužni smo to činiti. Radi nas samih, ali i naših obitelji. Dužni smo razumjeti i pružiti pomoć i onima koji naglo »odlaze« i »napuštaju« svoje oboljele. Ako ništa drugo, onda barem kako bismo ih u miru pustili iz naših života.

* * *

Beskrajno se divim svim napaćenim dušama svetica i svetaca čije sam životopise imala prilike čitati, a koji su svjesno prigrlili svoju patnju, prikazujući nesnosne boli za nakane drugih odbijajući sva sredstva koja bi im barem malo olakšala muke. Takvih ljudi, nama znanih ili nepoznatih, sigurno i danas ima među nama. Sve ih stavljam u svoje molitve i zahvaljujem na njima. Oni su naši uzori, naši junaci. No nikako se ne bismo smjeli uspoređivati s njima ili se kriviti zašto i mi ne možemo isto. Svakomu je dano onoliko koliko može podnijeti. Svakomu je darovan križ jednako milostan jer je rađen baš za njega. Trebamo činiti onoliko koliko možemo i biti zahvalni i na tome što možemo.

Svaku je životnu tegobu lakše podnijeti kako postaješ svjesniji da ovaj život zapravo završava vrlo brzo, makar živio prilično dugo. Uvijek naglašavam da je najvažnije da ne trpimo bez razloga i da naš križ ne bude uzaludan. Trebamo moliti za milost da spoznamo svrhu i razlog našega trpljenja i tada se sve mijenja.

Vjerujte mi, mnogo je lakše ovdje na zemlji podnijeti i najteže muke nego jednog dana naše grijehe okajavati u čistilištu. Ne bi li bilo ljepše odmah po prijelazu s ovoga svijeta poletjeti u Očevo naručje i uživati u vječnoj nagradi koju nam je obećao ako ostanemo vjerni?

To nikako nije lagano, znam jako dobro iz vlastitog iskustva.

Koliko sam samo puta pomislila, promatrajući sretne, prekrasne, poletne žene i majke prepune životne radosti i snage, kako bi bilo divno da ja ne moram ovoliko trpjeti i kad bih barem opet mogla biti tjelesno zdrava i sposobna napraviti što god treba. Ne osjećam nikakvu zavist, Isus me je toga oslobodio, samo onu ljudsku čežnju za nečime što si nekoć imao, a uzimao si zdravo za gotovo. Odmah potom pomislim da dragi Bog sigurno nije uzalud dopustio ovu moju patnju i da ja nisam ni po čemu drukčija od bilo koga drugoga osim što me je izabrao da podnesem ono što mi je za podnijeti na ovom svijetu. Uvjerena sam da je to zbog puno većeg dobra od onoga što mi možemo razumski shvatiti. Kako u životu nakon mučnih dugotrajnih padova uvijek dođe do barem kratkotrajna olakšanja, tada osjećam neizmjernu zahvalnost i radost jer mi je Isus omogućio te trenutke. Tada bih mogla zagrliti čitav svijet i sve ljude, posebno one kojima je najpotrebnije njegovo milosrđe. I zato u takvim trenutcima prikazujem svoje trpljenje za sve te duše, čitam meditativnu prozu, molim i zahvaljujem, zahvaljujem, zahvaljujem. Predano se bavim svojom djecom, svjesno ih grlim i ljubim te im obećavam da ću im jednoga dana sve nadoknaditi. Malene su, ali sve razumiju i bez puno objašnjavanja. Njima je najvažnije da sam ja uz njih, onakva kakva jesam. Iskrena, vjerodostojna. I kada sam u bolovima i kada sam dobro.

Mislim da je najveća potvrda moje vjerodostojnosti blagoslov kojim me moja osmogodišnja kći gotovo

svakodnevno navečer blagoslivlja, potpuno mirno i s punim razumijevanjem rečenoga: »[...] Neka ti ni jedna zla sila ne može ništa uz zagovor Majke Marije i ako dragi Bog to želi, ozdravi što prije, ali neka bude kako on želi.«

To su mudrosti i istine koje mi odrasli teško možemo tako lako prihvatiti. Nama je potrebna velika milost. Djeci je to lakše prihvatiti jer nisu opterećena svijetom i zaprljana grijesima, njihov put duhovnosti je čist i protočan. Zato uvijek rado i s divljenjem slušam svoje djevojčice i njihove spoznaje.

Dakako, ne bi ni one to mogle baš same od sebe. U toj ranoj, osjetljivoj dobi, treba ih nježno i strpljivo oblikovati i u vjerskom odgoju. Djeca vole iskrenost i učenje po modelu. Ako mi nismo primjer onoga što im želimo prenijeti, i njima će biti znatno teže povjerovati u ono čemu ih poučavamo.

Na žalost, moja djeca sve češće svjedoče iscrpljenosti, stalnom umoru i bolovima svoje majke. Ne mogu se usredotočiti na njihova pitanja, a ne mogu ni kvalitetno provoditi vrijeme s njima. Sve bih dala da barem to mogu.

No moja djeca također svjedoče i mojemu mirnom prihvaćanju križa, prihvaćanju puta koji nam Gospodin daje, kakav god da on jest.

* * *

Uskoro mi je bilo jako teško kretati se. Tijelo je postalo preslabo, preiscrpljeno, potpuno bez snage. Teško mi je palo kada sam se morala suočiti s činjenicom da zbog svoje nemoći moram odustati od dogovorenih gostovanja u kojima bih svim svojim srcem svjedočila živoga Krista.

Moja majka nije prihvaćala stvarnost. Podsjetila me je da bi me redovito prije takvih događaja napadale različite kušnje i napadaji, a kojima bih se, uz Božju pomoć, uvijek uspješno oduprla i ostvarila ono na što sam bila pozvana. Mnogo je puta svjedočila kako bi se vatra Duha Svetoga raspalila u meni i liječila me.

Međutim, nisam sigurna da će i ovoga puta biti tako. Trebam li i ponovno razgraničiti kušnje u vidu napada Zloga ili, s druge strane, prihvatiti da ovog puta to ipak nije to, već jednostavno tjelesna nemoć koja me onesposobljava da vršim ono što volim. A to smatram još i većom kušnjom – mirno prihvatiti svoje okolnosti, puna pouzdanja da Isus ima neki drugi put za mene.